

Kiň a já

Vzácné sedlo

bambóok

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

Kůň a já

Vzácné sedlo

© Grada Publishing, a.s., 2023
Text © Oldřiška Ciprová, 2023
Ilustrace © Lenka Němcová, 2023

Plány na prázdniny

Byl poslední den školy. Osmiletá Adélka se svou kamarádkou Kačkou stály ve frontě na oběd ve školní jídelně a probíraly všechno možné, mezi tím i plány na prázdniny.

„Ty jo, Řecko, to se máš,“ vzdychla Adélka zasněně, když jí Kačenka řekla, kam se s rodiči chystá.

„Těším se na moře, ale popravdě se víc těším k babičce, kam jedeme s bráškou hned po té dovolené.“

„Proč?“ nechápala Adélka, která u moře ještě nikdy nebyla, a tak si nedovedla představit, že by se víc těšila jinam. I když ona sama taky pár snů měla – jenže nedoufala, že by se mohl alespoň jeden vyplnit ...

„Babička bydlí blízko tátovy práce, takže tam s námi bude taky,“ vysvětlila Kačka.

„Aha,“ pokývla Adi hlavou. Dobře věděla, že Kačka má sice tatínka moc ráda, on byl však tak zaměstnaný, že s rodinou moc času netrávil. Kačenka si na to často stěžovala.

„Minulý týden dokonce řekl, že s námi do Řecka možná ani nepoletí,“ klesl Kačce hlas. „Mamka už je pěkně našťvaná,“ dodala holčička vážně.

„Hm,“ hlesla Adélka smutně.

„Adi, promiň,“ pohladila Kačka kamarádku po hlavě. „Neměla jsem o tátovi vůbec mluvit.“

„To je v pořádku, Kačí,“ usmála se Adélka, protože nechtěla, aby si Kačka vyčítala, že narazila na citlivé téma. Adélčini rodiče byli čerstvě rozvedení a holčička to opravdu těžce nesla.

„Já se dneska asi půjdu s mamkou podívat na koníky,“ změnila Adi rychle téma.

„Kam?“

„Kousek za naším domem je velká louka a teď tam ke kravičkám přibylo i pár koníků. A je tam dokonce i několik hříbátek,“ vyprávěla Adélka nadšeně. Koně byli její velká láska.

Jenomže nedosažitelná.

Adélka si moc přála jet na letní tábor s koníky, ale něco takového bylo bohužel mimo její možnosti. Maminka jí říkala, že letní kurzy s koňmi jsou strašně drahé a v současné situaci si to nemohou dovolit.

„Co tě na těch koních tak láká?“ smála se Kačka, která věděla o Adélčině zaujetí těmito zvířaty úplně všechno.

„Jsou ... úžasní,“ vzdychla Adélka.

„A zajímaví!“

„Já se jich bojím,“ pokrčila Kačka rameny.

„A nic zajímavého mi na nich nepřijde. Kromě toho, že spí i vestoje, jak jsi mi tuhle říkala.“

„Jsou tak roztomilí a sladcí. Miluju je,“ hihňala se Adélka, která s maminkou o konících četla snad všechny encyklopedie, které o nich vyšly. „Ale dokážou taky pořádně kousnout.“

„A právě toho bych se bála,“ řekla Kačka.

„Koníčci jsou inteligentní a nebývají bezdůvodně agresivní,“ poučila ji Adélka. „Když jsou blízko ohrady, tak si je vždycky i pohladím po hlavě. Jsou krásně hebcí,“ vyprávěla Adi nadšeně.

„Tak jim dneska můžeš vzít jablíčko od oběda. Budou ti vděční,“ navrhla Kačka bezelstně.

„To v žádném případě,“ zklamala ji Adélka.
„Cizí koně se nesmí nikdy krmit. Ničím, ani
trávou!“

„Proč ne? Chudáci,“ politovala je Kačka.

„Víš, kolik lidí si tohle už řeklo? Myslí si,
že jen jedno jablko nemůže koníkovi ublížit,
a když procházejí kolem výběhů, tak je klidně
krmí. Kůň má ale velmi citlivé zažívání, a pokud
dostane něco jiného, než na co je zvyklý, může
to pro něj být moc špatné.“

„Jak špatné?“ valila Kačka oči.

„Může i umřít,“ odpověděla Adélka vážně,
a to už si získala pozornost i ostatních dětí ve
frontě.

„To jako fakt?“ zeptal se Patrik, který stál
hned za děvčaty.

Adi přikývla.

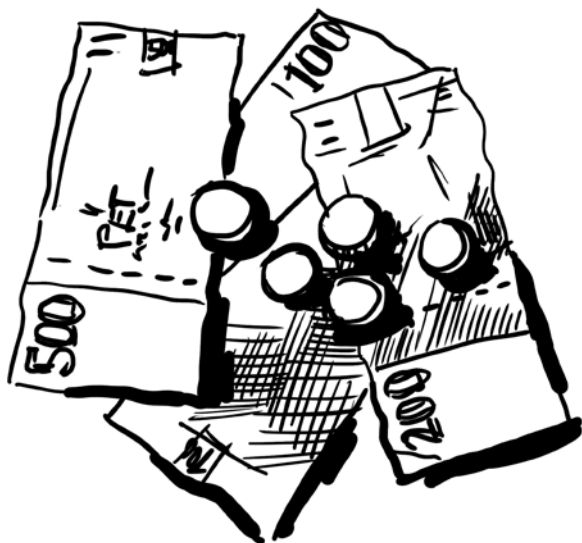
„Ty jsi tak chytrá, kolik ty toho o koních víš,“
pochválil ji Martin stojící vedle Patrika. Adélka
se potěšeně začervenala.

„A ty chodíš do nějakého jezdeckého kroužku, nebo sis toho o koních tolik načetla v knížkách a na internetu?“ zajímal se Patrik.

„To jsem četla v knížkách. Dostat se do nějakého jezdeckého oddílu není úplně snadné,“ vysvětlila Adi. „Stojí to hodně peněz.“

„Tak možná po prázdninách,“ usmála se Kačka.

„Snad jo,“ kývla Adi, ale někde uvnitř cítila, že jezdecký kroužek je pro ni ještě víc nedosažitelný než ten tábor.

Setkání u ohrady

„Páni,“ smála se na Adélku maminka a něžně jí prsty projela vlásy. „Samý jedničky!“ vykřikla pochvalně a prohlížela si Adélčino vysvědčení odshora dolů.

„Ve druhé třídě je to celkem hračka,“ pokrčila dcerka rameny.

„Určitě ne,“ namítla maminka. „Jsi moc šikovná a já myslím, že bychom to mohly oslavit. Co by sis přála?“

„Nemusím za to nic dostávat,“ zabručela Adélka.

Maminka si konečně všimla, že s dcerkou není něco v pořádku.

„Adi, co se děje?“

„Nic, jenom nemám náladu,“ odpověděla Adélka zkroušeně.

„A na koníky se chceš jít podívat?“ zeptala se mamka.

„To bych moc ráda,“ špitla Adi. „Ale radši bych jela na jezdecký tábor,“ dodala sklesle.

„Broučku,“ posteskla si maminka a vzala Adélku do náruče. „To není tak jednoduché. Letos to nějak přežij a uvidíme, co bude další rok,“ usmála se mamka nuceně a odhrnula holčičce vlasy z čela. „Když to jenom trochu půjde, tak tě tam přihlásím a příští léto už pofrčíš, ano?“

„A ty myslíš, že to opravdu vyjde?“ zvedla Adélka hlavu a upřela na maminku zkoumavý pohled.

„Slibuju, že to bude náš úkol číslo jedna pro příští léto,“ dušovala se maminka. „A teď už se usměj, půjdeme se podívat na ty tvoje oblíbence a určitě nechceš, aby tě viděli takhle zakaboněnou.“

„Ne,“ usmála se Adélka. „To určitě nechci.“

Maminka se s úlevou pousmála a během chvílky se obě vypravily na procházku spojenou se zastávkou u koňské ohrady.

„Podívej, mami, ti koníci jsou tak nádherní,“ volala o chvíli později Adélka nadšeně a chmury byly ty tam.

„Takové nadšení se jen tak nevidí,“ povzdychla si maminka a s láskou dcerku pozorovala.

Adélka stála u ohrady a kochala se výhledem na koně. Byla jimi tak pohlcena, že si nevšimla, že k mamince přistoupila mladá dívka.

„Mami, koukej, támhleten koník má na zadečku černá kolečka.“

„To je grošování,“ ozval se za Adélkou cizí hlas. Holčička se lekla a rychle se obrátila na neznámou osobu.

Adélce se ale na první pohled zalíbila. Jednalo se o mladou, asi dvacetiletou usměvavou dívku, která měla stejně tmavé vlasy jako Adélka, a dokonce se jí i stejně kroutily.

„Dobrý den,“ řekla Adélka zaraženě a radši se postavila k mamince, protože se trochu styděla.

„Ahoj,“ usmála se dívka. „Vidím, že se ti líbí ti koníčky v ohradě.“

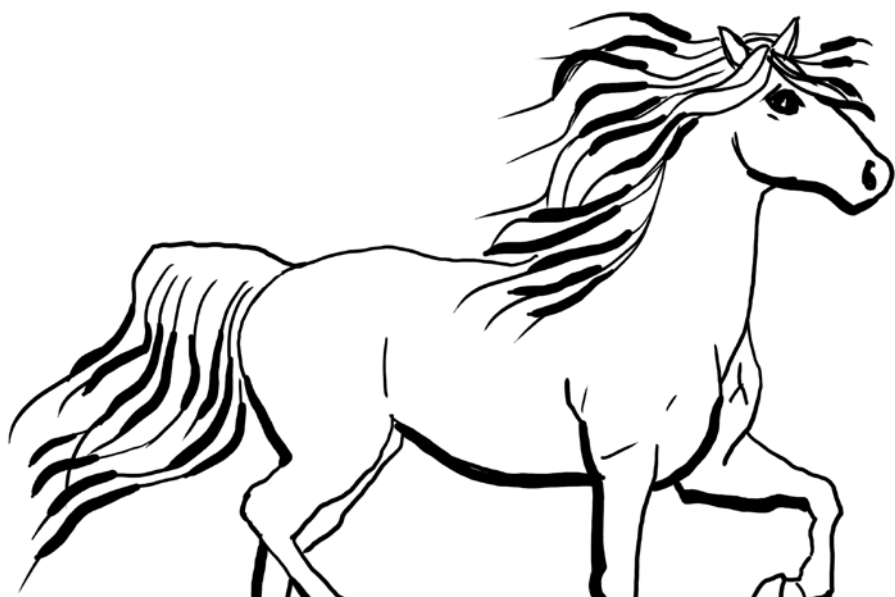
„To jo,“ souhlasila dívenka. „Tenhle se mi moc líbí. Má krásné zbarvení,“ ukázala Adélka znovu na koníčka v ohradě.

„To je appaloosa, plemeno koní vyšlechtěné v Severní Americe. Tito koně patří mezi teplokrevníky.“

„To vím, co znamená!“ vykřikla Adélka, nadšená tím, že se může pochlubit svými vlastními znalostmi. „Teplokrevníci jsou koně vhodní na ježdění pro zábavu nebo na závody. Chladnokrevníci jsou zase dobří na těžkou práci na poli nebo v lese.“

„Správně, jsi moc chytrá,“ pochválila ji dívka, kterou Adélka svými znalostmi docela ohromila.

Adélka se usmála. „Ten koník je tak nádherný,“ povzdychla si.

Handwritten scribbles and lines below the horse drawing, including a horizontal line and various abstract marks.

„Chtěla bys o něm ještě něco vědět?“ zeptala se dívka a bylo vidět, jak moc ji těší, že má Adélka takový zájem.

„Že se ptáte,“ usmála se maminka, která svou dcerku dobře znala.

„To bych moc ráda!“ zaradovala se Adélka.

A dívka hned spustila: „Když přijeli do Ameriky Španělé, přivezli s sebou také koně. Ti byli zvláštní tím, že byli hodně strakatí. Později potomci těchto koní zdivočeli, ale brzy se opět vrátili k člověku, když si je ochočili indiáni. Plemeno appaloosa vyšlechtili indiáni kmene Propíchnuté nosy.“

Adélka se zahihňala, ale napjatě poslouchala.

„Název tohoto plemene je odvozený od kraje a řeky jménem Palouse. Koníci jsou to moc šikovní a všestranní. Pro indiány to nebyli jen jejich přátelé, ale využívali je i při práci nebo lovu. Kromě toho, že jsou tak strakatí, liší se tito koně od ostatních třeba i tím, že mají mnohem

řidší hřívu a ocas, údajně proto, aby se jim nezachytávaly v trnitých křovinách. “

„Tak to jsem netušila,“ hvízdl Adélka a znovu se podívala na skvrnitého koníka, který se nerušeně pásal v ohradě.

„U nás v jezdeckém oddíle taky máme koně. Přijď se někdy podívat,“ navrhla dívka.

„Do jezdeckého oddílu??“ vyvalila Adélka oči.

„Ano, pořádné kurzy jezdeckví a kroužky určené k seznámení dětí s koňmi. Mohlo by se ti tam líbit, pokud máš koně ráda.“

„Miluju je,“ usmála se Adélka. „A chci o nich všechno vědět.“

„A taky se povozit, ne?“ škádlila ji dívka.

„To taky,“ zubila se Adélka.

„A kolik ti je?“

„Osm.“

„Tak fajn, když bude maminka souhlasit, můžeš se po prázdninách přihlásit k nám do Vraníka a uvidíš, že se ti tam bude líbit.“